

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/104/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3621010144
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3621010144.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Beáty Javorkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. decembra 2021 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske a obžalovaného

R. W.,

nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom T. F. XX, t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/48/2021 zo dňa 27.10.2021 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora a obžalovaného zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný R. W. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na §§ 138 písm. a), d) a 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák., pretože dňa 07.06.2021 v čase približne o 21:00 hod. v T. F. v mieste bydliska v rodinnom dome číslo XX, pod vplyvom alkoholu, po predchádzajúcej hádke so svojou manželkou, začal svojej manželke I. W. vulgárne nadávať, silno ju chytil za ruku a rukou zovretou v päsť udrel poškodenú svoju manželku I. W. do oblasti tváre, taktiež na ňu zaútočil stoličkou, avšak ju nezasiahol, nakoľko tento útok odvrátil ich syn L. W., ktorý obžalovaného zvalil na zem, pričom obžalovaný sa svojej manželke poškodenej I. W. vyhrážal, že ju zabije, pričom konanie obžalovaného bolo spôsobilé vzbudiť u poškodenej I. W. dôvodnú obavu o život a zdravie, poškodenej neboli konaním obžalovaného spôsobené zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie.

Bol za to odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 38 ods. 2 a 49 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 6 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bolo podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote podali voči nemu odvolania prokurátor a obžalovaný. Prokurátor zahlásil odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku, a to proti výrokom o treste a o ochrannom opatrení v neprospech obžalovaného. Naproti tomu odvolanie obžalovaného smerovalo voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že napadnuté výroky o treste a o ochrannom opatrení nepovažuje za správne. K výroku o treste poukázal na to, že z odpisu registra trestov

obžalovaného vyplýva, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/46/2020 zo dňa 14.09.2020 uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov. Nestotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že aplikácia ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zák. a súčasné priznanie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. by bolo dvojitém pričítaním tej istej okolnosti (zásada ne bis in idem). Súd prvého stupňa teda postupoval v rozpore so zásadami ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.), keď obžalovanému nepriznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a pri ukladaní trestu následne nepostupoval podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. Uložený trest odňatia slobody na 6 mesiacov považoval za príliš mierny. Ďalej uviedol, že zo znaleckého psychiatrického posudku MUDr. F. P. vyplýva, že obžalovaný trpí psychosomatickou závislosťou od alkoholu v kruciálnom štádiu, pričom sa opakovane vracia k pitiu alkoholu a nie je k nemu kritický. Súd prvého stupňa však na závery znalca nereflektoval a uložil obžalovanému ochranné liečenie len ambulantnou formou, čo zdôvodnil nepriaznivou rodinnou situáciou obžalovaného, správou od zamestnávateľa obžalovaného a skutočnosťou, že obžalovaný prezentoval vôľu liečiť sa ambulantne. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste a o ochrannom opatrení a aby mu podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 37 písm. m) a 38 ods. 4 Tr. zák. nepodmienený trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej trestnej sadzby a aby ho na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Ďalej navrhol, aby odvolací súd obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie nepreukázalo spáchanie skutku, čo nevyplýva ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nebolo teda bez pochybností preukázané, že by z jeho strany voči poškodenej skutočne padla vyhrážka fyzickou likvidáciou v znení „zabijem ťa“, prípadne voči jeho dcére alebo voči jeho synovi, ako aj nebolo preukázané, že by pri údajnom fyzickom útoku použil stoličku. Súd prvého stupňa nebral do úvahy dôkazy, ktoré svedčia v jeho prospech. Dodal, že ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu, sa v skutočnosti nikdy nepriznal. Na hlavnom pojednávaní dňa 04.10.2021 uviedol, že si z času spáchania skutku nič nepamätá, a preto len potvrdzoval, čo povedala jeho manželka ako poškodená. Čo sa týka jeho priznania pred sudcom pre prípravné konanie, toto urobil účelovo, aby bol skôr prepustený z väzby, a preto sa na to nemôže pri rozhodovaní o vine prihliadať. Súd prvého stupňa sa tiež nezaoberal vierohodnosťou výpovedí policajtov - svedkov T. L. a Mgr. R. Y.. Z výpovede svedka T. L. vyplýva, že kládol poškodenej sugestívne otázky, ktoré nie sú prípustné. Svedkyňa Mgr. R. Y. naopak na hlavnom pojednávaní uviedla, že sa pridržiava skutočností uvedených v ich úradnom zázname, ktorý po predložení k nahliadnutiu následne len reprodukovala, čo nie je tiež prípustné. Súd prvého stupňa sa v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov viac zameral na odôvodnenie vážnosti situácie z pohľadu jeho negatívneho a nemorálneho správania, čo ale nie je postačujúce vo vzťahu preukázania spáchania prečinu, ktorý mu je kladený za vinu. Z výpovedí poškodenej taktiež vyplynulo, že nemala obavu o svoj život a zdravie, ale mala obavu o svojho syna, aby mu v podguráženom stave neublížil a následne nečelil z toho vyplývajúcim právnym dôsledkom. Avšak súd prvého stupňa takúto obavu u poškodenej odôvodnil správaním ich dcéry, ktorá nebola prítomná pri údajnej udalosti a privolala policajnú hliadku, keď sa nachádzala mimo obydľia. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c) alebo e) Tr. por. a aby sám podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, alebo aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

K veci sa písomne vyjadrila aj poškodená prostredníctvom splnomocnenca (podanie nazvala aj ako „doplnenie dôvodov odvolania obžalovaného“), pričom zhrnula dôvody, pre ktoré je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť na nové prejednanie. Oproti dôvodom už uvádzaným v písomných dôvodoch odvolania obžalovaného dodala, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, že obžalovaný mal konať s takou intenzitou, že by mala dôvodné obavy o život a zdravie, a preto ani nemala potrebu volať pomoc. Z okolností prípadu vyplynulo, že situácia bola podfarbená alkoholovým opojením obžalovaného, ktoré sa podpísalo pod jeho prehnané reakcie. Ak by aj padlo v rámci ich hádky raz slovné spojenie „zabijem ťa“, neznačí to automaticky, že šlo o vážne mienenú vyhrážku, ktorú by takto vnímala. Podotkla aj to, že znalci (MUDr. P. a MUDr. L.) obžalovaného vyšetrili s opačnými závermi.

V ďalšom písomnom vyjadrení poškodená uviedla, že opis skutku v napadnutom rozsudku vôbec nezodpovedá skutočnosti ani dôkazom. Dodala, že obžalovaný po príchode domov jej začal nadávať, čo nadväzovalo na ich hádku z predošlého dňa. Tiež mu vynadala, obžalovaný začal kričať, že sa s ňou rozvedie, tak mu povedala, nech je konečne ticho. Vtedy obžalovaný chytil stoličku, ale nedvihol ju, len ju držal. Potom prišiel ich syn a stoličku mu vzal. Až keď bol obžalovaný neskôr synom zvalený v kuchyni na zem, mohlo padnúť, že niekoho zabije. Potom sa situácia ukludnila. Dodala, že modrina na jej ramene bola staršieho dátá, čo dokazuje jej farba. Predložila aj lekársku správu zo dňa 09.12.2021, podľa ktorej možno usudzovať, že jej krvný výron v oblasti ľavého ramena na základe fotodokumentácie zhotovenej dňa 08.06.2021 vznikol 4 až 6 dní pred jej vyhotovením.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach zotrvali prokurátor aj obžalovaný na svojich písomných návrhoch. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť a obžalovaný zas naopak navrhol takto rozhodnúť o odvolaní prokurátora. Poškodená navrhla, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

*** K procesnému postupu ***

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní prokurátora vytýkaná žiadna chyba.

V odvolaní obžalovaného bol vytýkaný procesný postup týkajúci sa príslušníkov PZ, ktorí boli vyslaní na miesto činu. Jednak svedka T. L., ktorý mal klásť poškodenej po príchode na miesto činu sugestívne otázky, ktoré nie sú prípustné, ako aj svedkyne Mgr. R. Y., ktorej súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní predložil k nahliadnutiu úradný záznam, ktorí obaja príslušníci PZ spísali v súvislosti s vyslaním na miesto činu a ktorý svedkyňa následne na hlavnom pojednávaní len reprodukovala, čo nie je tiež prípustné.

K tomu odvolací súd uvádza, že títo svedkovia ako príslušníci PZ po príchode na miesto činu nevypočúvali „klasicky“ (v súlade s § 127 a nasl. Tr. por.) tam prítomné osoby ako svedkov, ale tieto len ústnou formou „vyťažovali“ k tomu, z akého dôvodu bola na miesto privolaná polícia a čo sa na mieste stalo, o čom následne spísali písomný úradný záznam, ktorý je obsah spisového materiálu a na obsah ktorého sa vo svojich výpovediach obidvaja v podstate odkázali. V tomto smere tiež zohľadnil aj to, že „oživovanie“ okolností policajných zásahov práve oboznámením úradných záznamov spísaných týmito zasahujúcimi príslušníkmi polície, ktorí neboli v prípravnom konaní vypočúvaní v procesnom postavení svedkov, nie je vzhľadom k tomu, že sa s takými prípadmi stretávajú pomerne často, až takou procesnou chybou, ktorá by mala mať dopad na „iné posúdenie“ vierohodnosti výpovedí týchto svedkov, ako to urobil súd prvého stupňa.

Napokon odvolací súd uvádza, že ani sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Súd prvého stupňa teda správne zistil a ustálil, že dňa 07.06.2021 v čase približne o 21:00 hod. sa obžalovaný v mieste bydliska pod vplyvom alkoholu a po predchádzajúcej hádke svojej manželke - poškodenej I. W. (teda blízkej osobe) vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou (stoličkou) a násilím (použil fyzické násilie proti poškodenej).

Odvolací súd predovšetkým uvádza, že zo strany obžalovaného nešlo o také správanie manžela, ktoré by malo byť v súlade s vedením riadneho rodinného života. Obžalovaný sám priznal, že reagoval

na poškodenú agresívne, vulgárne jej nadával, pričom si pamätal na to, že ich „rozbraňoval“ syn. Zo spáchania stíhanej trestnej činnosti je však obžalovaný priamo usvedčovaný výpoveďou poškodenej I. W., ktorá vypovedala, že ich konflikt vyvolal obžalovaný, vulgárne jej nadával, pričom vo svojej výpovedi uviedla aj to, že vzal do ruky stoličku, ale na jej obranu sa postavil ich syn, aby zabránil obžalovanému v útoku na ňu a tiež tam „od niekoho z nich“ padla aj vyhrážka zabitím. Prednesenie tejto vyhrážky práve obžalovaným a na adresu poškodenej ale vyplývalo z na hlavnom pojednávaní oboznámeného listu poškodenej (č.l. 131 spisu) adresovaného súdu prvého stupňa, v ktorom uviedla, že „...za normálnych okolností by manžel nikdy na mňa nezaútočil a ani by sa mi nikdy nevyhrážal. Bolo to u neho skratové konanie ... . Vtedy som sa naozaj zľakla, lebo v takomto stave a takúto reakciu som u neho nikdy nezažila.“. Zároveň nielen v tomto liste, ale aj v priebehu celého trestného konania sa poškodená opakovane vyjadrila v tom zmysle, že obžalovaného ešte takého nezažila, myslela si, že sa vtedy zbláznil, bol ako zmyslov zbavený a nebolo ho možné ani uklidniť. Napokon odvolací súd „okrajovo“ poukazuje aj na skutočnosť, že poškodená po zadržaní obžalovaného v prípravnom konaní opakovane žiadala byť telefonicky vyzozumená o jeho prepustení zo zadržania, resp. väzby alebo výkonu trestu.

Nepriamo je obžalovaný zo spáchania predmetného skutku usvedčovaný výpoveďami zasahujúcich príslušníkov PZ Mgr. R. Y. a T. L., ktorí zhodne uviedli, že po príchode na miesto činu videli poškodenú, ktorá bola rozrušená, triasla sa a popísala im nielen ona, ale aj ich syn, že počas konfliktu padla vyhrážka zabitím, ktorá bola adresovaná žene (že ju zabije), pričom jedinou ženou prítomnou pri konflikte bola práve poškodená. Tieto obidve výpovede „z počutia“ však len dopĺňajú usvedčujúcu výpoveď poškodenej.

Vyššie uvedené dôkazy či skutočnosti vo svojom súhrne preukazujú, že tento konflikt zjavne nebol len „bežnou nezhodou“ v manželstve obžalovaného s poškodenou a konanie obžalovaného pociťovali ako závažné všetky vtedy na mieste činu prítomné dotknuté osoby. Toto konštatovanie podporujú zistenia, že políciu privolała dcéra obžalovaného a poškodenej, ktorá síce nebola priamo prítomná priebehu celého konfliktu a obžalovaný na ňu ani neútočil, ako aj to, že do konfliktu sa aktívne „zapojil“ syn obžalovaného a poškodenej, ktorý zabránil pravdepodobne vzniku závažnejších následkov konania obžalovaného, pretože vystúpil práve na obranu poškodenej a až po jeho aktívnom zásahu sa konflikt skončil.

Nezhody v manželskom spolžití obžalovaného a poškodenej „vygradovali“ (zrejme ako následok ich hádky ešte z predchádzajúceho dňa) podľa názoru odvolacieho súdu práve do spáchania stíhaného skutku a konanie obžalovaného, ktorý bol pod vplyvom alkoholu, vzhľadom na už hore uvedené skutočnosti bolo spôsobilé vyvolať u poškodenej dôvodnú obavu o život a zdravie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 360 ods. 1 Tr. zák. Vzhľadom k odvolacím námietkam obžalovaného je potrebné dodať, že obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania skutku len voči poškodenej (manželke), nie voči ich deťom, či len jednému z nich.

K fotograficky zadokumentovanej modrine poškodenej na ľavej ruke odvolací súd len na úplný záver dodáva, že táto nebola konštatovaná v skutkovej vete napadnutého rozsudku ako následok konania obžalovaného (súd prvého stupňa v skutkovej vete správne konštatoval, že obžalovaný - ako pravák síce silno chytil poškodenú za ruku, ale aj to, že poškodenej neboli konaním obžalovaného spôsobené také zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie). Táto skutočnosť, resp. pochybnosť o tom, ako modrina vznikla, je však nepodstatná vo vzťahu k vyššie prezentovanému záveru o tom, že došlo k spáchaniu skutku, ktorý je trestným činom a ktorý spáchal obžalovaný.

Požitie alkoholu obžalovaného pred spáchaním skutku a spôsob vykonania činu a jeho následky (druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky) svedčia napokon pre záver, že závažnosť spáchaného prečinu nebola nepatrná (§ 10 ods. 2 Tr. zák.).

Súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysporiadal aj s obranou obžalovaného prezentovanou v jeho písomnom odvolaní a napadnutý rozsudok je správny a zákonný, keď ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o konaní obžalovaného a jeho následkoch, ktoré je možné právne kvalifikovať ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na §§ 138 písm. a), d) a 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák., pre ktorý bol uznaný vinným.

*** K výroku o treste ***

K odvolacím námietkam prokurátora ohľadom výroku o treste v prvom rade odvolací súd uvádza, že v zhode s názorom prokurátora nepovažuje za správny názor súdu prvého stupňa, že prihládanie na skoršie odsúdenie z pohľadu ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zák. aj tak, že by sa toto premietlo ešte i do priznania priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., by bolo dvojitém pričítaním tej istej okolnosti (tzv. zásada ne bis in idem).

Odvolací súd k tomu uvádza, že ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. stanovuje zákaz podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ak je trest ukladaný pre úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobných dobách podmieneného odsúdenia alebo podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Nie je ho však možné chápať ako povinnosť uložiť len trest odňatia slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu namiesto uloženia iného prípustného druhu trestu alebo popri inom prípustnom druhu trestu, a teda môže byť za tejto situácie uložený aj iný „alternatívny“ trest. Naproti tomu v podobe priznania priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. môže byť zohľadnené akékoľvek skoršie odsúdenie páchatel'a (ak teda neplatí zákonná fikcia, že sa na neho už hľadí, akoby nebol odsúdený) bez ohľadu na to, či sa následnej trestnej činnosti dopustil alebo nedopustil v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu v rámci tohto skoršieho odsúdenia.

Odvolací súd ale neprisvedčil už ďalšej odvolacej námietke prokurátora, že súd prvého stupňa mal preto obžalovanému „povinne“ priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a mal pri ukladaní trestu postupovať podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., teda zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody o 1/3 zo 6 na 16 mesiacov.

Podľa § 37 písm. m) Tr. zák. priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Trestný zákon v citovanom ustanovení výslovne uvádza, že súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto (priťažujúcu) okolnosť neprihliadať. Pritom povahou predchádzajúceho odsúdenia sa tu rozumie nielen charakter a závažnosť predchádzajúceho trestného činu a druh a výmera trestu, ktorý bol uložený, ale aj ďalšie okolnosti spojené s týmto odsúdením (napr. aj vzťah predchádzajúceho a teraz súdeného trestného činu).

Pritom predchádzajúce odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/46/2020 zo dňa 14.09.2020 sa týkalo charakterom nie obdobnej trestnej činnosti ako v prejednávanom prípade. Obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania prečinov ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. a neposkytnutia pomoci podľa § 178 Tr. zák., teda menej závažných trestných činov, za čo mu boli uložené až dva druhy trestov - úhrnný trest odňatia slobody na 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov, ako aj úhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 24 mesiacov, pričom skúšobná doba podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody stále plynie a trest zákazu činnosti obžalovaný tiež nevykonal. Z uvedeného teda vyplýva, že predchádzajúce uložené tresty nepôsobili na prevýchovu obžalovaného v celej výmere, ako boli uložené. Z týchto dôvodov preto odvolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné prihliadať na toto predchádzajúce odsúdenie obžalovaného ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák.

Pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu, ďalej odvolací súd dospel k zhodným záverom ako súd prvého stupňa. Nezistil u obžalovaného žiadne poľahčujúce ani (ďalšie) priťažujúce okolnosti, pričom trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov nepodmienečne považoval za primeraný, pretože len tento trest môže splniť svoj účel (§ 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.), a to najmä vzhľadom k tomu, že obžalovaný sa opätovne dopustil trestnej činnosti pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný si nevzal dostatočné ponaučenie z predchádzajúceho odsúdenia, v prípade ktorého mu inak reálne môže hroziť aj premena podmieneného trestu odňatia slobody na nepodmienečný (§ 50 ods. 4 Tr. zák.).

Takto uložený trest aj podľa názoru odvolacieho súdu zohľadňuje i ďalšiu zásadu ukladania trestov, podľa ktorej trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Tr. zák.), nakoľko zohľadňuje aj ekonomickú závislosť rodiny obžalovaného na ňom a jeho príjme. Tu je zároveň potrebné dodať, že uložený trest obžalovaný síce už vykonal väzbou, ale ani výkonu väzby nemožno uprieť určitý „prevýchovný účinok“.

Zároveň odvolací súd obžalovaného upozorňuje na to, že aj keď sa v prejednávanej veci nenachádzal priamo vo výkone trestu odňatia slobody, toto odsúdenie môže v prípade ďalších jeho protiprávných konaní do budúcnosti byť zohľadnené konajúcimi súdmi tak, že v prípade uznania viny bude dôvodné opätovne mu ukladať nepodmienečné tresty odňatia slobody pri konštatovaní, že aktuálne uložený trest nespĺnil u obžalovaného „prevýchovný účel“.

Správne bolo aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože nikdy v minulosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody - § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

*** K výroku o ochrannom opatrení ***

K odvolacím námietkam prokurátora ohľadom výroku o ochrannom opatrení odvolací súd uvádza, že uloženie ochranného liečenia prichádza do úvahy aj v prípade ak páchatel' spáchal trestný čin pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním - § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák., čo je aj prejednaný prípad. Z ustanovenia § 74 ods. 1 Tr. zák. ďalej vyplýva, že ak možno vzhľadom na povahu choroby a liečebné možnosti očakávať, že účel splní aj ambulantné liečenie, môže súd nariadiť aj tento spôsob liečenia, z čoho je možné dôvodiť, že súd nie je viazaný návrhom znalca ohľadom formy navrhovaného ochranného liečenia.

Naviac podľa ďalšieho názoru odvolacieho súdu odporúčanie znalca nezbujuje súd povinnosti prihliadať na zásady ukladania ochranných opatrení, v zmysle ktorých aj ochranné opatrenie má postihovať páchatel'a iba tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby, a pri ukladaní ochranných opatrení sa súd nemá riadiť zásadou úmernosti k spáchanému činu, ale potrebou ochrany spoločnosti, pričom má prihliadať aj na potrebu liečenia, výchovy či dovŕšenia nápravy páchatel'a (§ 35 ods. 2, ods. 5 Tr. zák.).

Súd prvého stupňa preto správne zohľadnil pri určení formy uloženého ochranného protialkoholického liečenia najmä nepriaznivú situáciu v rodine obžalovaného, ktorá je závislá na jeho príjme, teda aby sa obžalovaný v čo najkratšom čase opäť vrátil k výkonu práce. Na druhej strane súd prvého stupňa poukázal aj na prezentovanú vôľu obžalovaného protialkoholicky sa liečiť v ambulantnej forme, pričom za rozhodujúci faktor považoval práve jeho odhodlanie pracovať na svojom probléme s alkoholom, pretože inak bol hodnotený ako šikovný, zručný a starostlivý manžel a otec detí.

Na druhej strane odvolací súd obžalovaného upozorňuje, že v prípade nedostatočnej spolupráce na výkone ambulantného ochranného liečenia bude možné kedykoľvek zmeniť formu liečenia z ambulantnej na ústavnú.

Pre úplnosť k vyjadreniu poškodenej odvolací súd záverom dodáva, že MUDr. L. L. bola vo veci vypočutá ako svedkyňa a nevypracovávala znalecký psychiatrický posudok na obžalovaného, teda nevychádzala pri svojich „záveroch“ (pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní) z dostatočných podkladov vrátane znalosti celého spisového materiálu, a preto jej „závery“ nemôžu mať „vyššiu dôkaznú silu“ ako znalecký psychiatrický posudok MUDr. F. P., ktorého závery si inak (okrem formy ochranného liečenia) osvojil aj odvolací súd.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd odvolania prokurátora a aj obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.